

Warszawa, 10 grudnia 2020 r.

**Stowarzyszenie Spółdzielców
Mieszkaniowych i Zarządców Nieruchomości
„Konfederacja Warszawska”
adres do korespondencji:
ul. Śliska 10
00-127 Warszawa
(SBM „Zachód”)**

**Regionalna Izba Obrachunkowa
w Warszawie
Szanowny Pan Prezes
Wojciech Tarnowski
ul. Koszykowa 6a
00-564 Warszawa**

**WNIOSEK
O STWIERDZENIE NIEWAŻNOŚCI UCHWAŁ RADY M.ST. WARSZAWY
Z DNIA 26 LISTOPADA 2020 R. NR XL/1255/2020, XL/1256/2020, XL/1254/2020
WRAZ Z WNIOSEM O WSTRZYMANIE ICH WYKONANIA**

W imieniu kilkudziesięciu warszawskich spółdzielni mieszkaniowych zrzeszonych w Stowarzyszeniu Spółdzielców Mieszkaniowych i Zarządców Nieruchomości „Konfederacja Warszawska”, w tym między innymi: SM „Służew nad Dolinką”, SBM „Zachód”, SM „Wyżyny”, SM „Koński Jar Nutki”, SMB „Jary”, SBM „Stokłosy”, SMB „Imielin”, RSM „Praga”, Warszawskiej Spółdzielni Mieszkaniowej „Ochota”, MSM „Energetyka”, SM „Bródno”, SBM „Torwar”, SM „Gocław Lotnisko”, SM „Na Skraju”, SBM „Żoliborz”, SM „Ksawerów”, SM „Strop”, SBM „Dom”, SM „Wola”, SBM „Ateńska”, SBM „Ursynów”, które zrzeszają około 400 tysięcy członków Spółdzielni i które zamieszkuje ok. 600 tysięcy osób mieszkańców,

zaskarżamy:

- a) Uchwałę NR XL/1254/2020 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie zmiany uchwały zmieniającej uchwałę w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, ustalenia stawki takiej opłaty oraz ustalenia stawki opłaty za pojemnik i worek o określonej pojemności,
- b) Uchwałę NR XL/1255/2020 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie zmiany uchwały zmieniającej uchwałę w sprawie ustalenia sposobu obliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadku nieruchomości, która w części stanowi nieruchomość, na której zamieszkują mieszkańcy, a w części nieruchomość, na której nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne,
- c) Uchwałę NR XL/1256/2020 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 26 listopada 2020 r. w sprawie zmiany uchwały zmieniającej uchwałę w sprawie określenia wzorów deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz warunków i trybu składania deklaracji za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Ww. uchwałom **zarzucamy** naruszenie:

- I. art. 6 j ust. 3e Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zakresie w jakim przyjęte przez Radę m.st. Warszawy regulacje zawarte w zaskarżonych uchwałach nie określa które 6 miesięcy w przyjętym okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym powstał obowiązek złożenia deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie

odpadami komunalnymi, stanowi podstawę do ustalenia średniomiesięcznego zużycia wody, co powoduje, że zarządcy nieruchomości mają możliwość wskazania dowolnego okresu stanowiącego podstawę do ustalenia zużycia wody,

- II. art. 2 Konstytucji RP poprzez naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz (zakaz retroakcji) i ochrony zaufania jako fundamentalnych zasady demokratycznego państwa prawa w zakresie w jakim skutki zaskarżonych uchwał sięgają *de facto* wstecz, obejmując swoim działaniem okres sprzed ich wejścia w życie,
- III. art. 7, art. 84, art. 217 Konstytucji RP oraz art. 2 Konstytucji RP poprzez naruszenie zasad sprawiedliwości społecznej i konstytucyjnych reguł ustanawiania podatków i innych danin publicznych oraz zasady praworządności w zakresie w jakim miesięcznie ponoszona opłata za gospodarstwo odpadami jest uzależniona od historycznego, a nie bieżącego zużycia wody, co w wielu przypadkach pozbawia mieszkańców realnego wpływu na wysokość naliczanej opłaty za śmieci i co będzie skutkowało zupełną nieadekwatnością zużycia wody do wysokości naliczonej opłaty,
- IV. art. 6 k ust. 2 a pkt 1) i 2) oraz art. 6 j ust. 3e Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zakresie w jakim Rada m.st. Warszawy w zaskarżonych uchwałach ustaliła, że w przypadku nieruchomości niewyposażonej w wodomierz główny lub niepodłączonej do sieci wodociągowej lub nieruchomości, dla której brak jest danych dotyczących zużycia wody, opłata za gospodarowanie odpadami stanowi opłatę stałą w wysokości 50,92 zł, (tj. iloczyn stawki 12,73 zł za 1 m³ oraz przyjętej przez Urząd m.st. Warszawy normy zużycia 4 m³) podczas gdy zgodnie z art. 6 k ust. 2 a pkt 1) Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w przypadku zastosowania metody uzależnionej od liczby mieszkańców zamieszkujących daną nieruchomość maksymalna opłata na jednego mieszkańca nie może przekroczyć 2 % przeciętnego miesięcznego dochodu rozporządzalnego na 1 osobę ogółem na mieszkańca, czyli kwoty 36,38 zł,
- V. art. 6 j ust. 3e Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, art. 7, art. 84 i art. 217 Konstytucji RP oraz niezastosowanie się do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt: K 17/12 poprzez naruszenie konstytucyjnych reguł ustanawiania podatków i innych danin publicznych oraz zasady praworządności w zakresie w jakim Uchwała Rady m.st. Warszawy nie przewiduje maksymalnej wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami uzależnionej od ilości zużytej wody, co skutkuje brakiem ustalenia granic powyższego obciążenia finansowego, a w konsekwencji brakiem przejrzystości systemu pobierania opłat za gospodarowanie odpadami,
- VI. art. 6 j ust. 1 pkt 2) Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz art. 7, art. 84, art. 217 Konstytucji RP w zakresie w jakim Rada m.st. Warszawy ustaliła, że średniomiesięczne zużycie wody ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego przypisanego do danej nieruchomości podczas gdy nie wynika to z brzmienia ww. Ustawy, a zasady sprawiedliwości społecznej i konstytucyjne reguły ustanawiania podatków i innych danin publicznych nakazują ażeby podstawą do ustalenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami był wodomierz lokalowy, a nie wodomierz główny nieruchomości.

W związku z powyższym, **wnosimy o stwierdzenie nieważności ww. Uchwał oraz o wstrzymanie ich wykonania do czasu wydania decyzji przez Regionalną Izbę Obrachunkową.**

Uzasadnienie

W dniu 26 listopada 2020 r. Rada m.st. Warszawy podjęła następujące uchwały jako akty prawa miejscowego wydane na podstawie Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z dnia 13 września 1996 r. (Dz.U. z 2020, poz. 1439):

- a) Uchwałę NR XL/1254/2020 w sprawie zmiany uchwały zmieniającej uchwałę w sprawie wyboru metody ustalenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, ustalenia stawki takiej opłaty oraz ustalenia stawki opłaty za pojemnik i worek o określonej pojemności,
- b) Uchwałę NR XL/1255/2020 w sprawie zmiany uchwały zmieniającej uchwałę w sprawie ustalenia sposobu obliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadku nieruchomości, która w części stanowi nieruchomość, na której zamieszkują mieszkańcy, a w części nieruchomość, na której nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne,
- c) Uchwałę NR XL/1256/2020 w sprawie zmiany uchwały zmieniającej uchwałę w sprawie określenia wzorów deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz warunków i trybu składania deklaracji za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Mocą ww. uchwał, pod pozorem zmiany sposobu/metody obliczania opłat wprowadzono dla mieszkańców m.st. Warszawy ukrytą i rażąco wysoką podwyżkę miesięcznych opłat za gospodarowanie odpadami, o ok. 30-40 % (w znacznej liczbie przypadków nawet o 100 % i więcej).

Zgodnie z nowymi przepisami, uchwalonymi przez Radę m. st. Warszawy wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi uzależniono tylko i wyłącznie od ilości zużytej wody w danej nieruchomości, przyjmując stawkę jako 12,73 zł za 1 m³.

Ad. I.

- **Określona w Uchwałach dowolność wyboru okresu zużycia wody, stanowiąca naruszenie art. 6 j ust. 3e Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach**

Zgodnie z brzmieniem zaskarżonych uchwał nr XL/1255/2020, nr XL/1254/2020 z dnia 26 listopada 2020 r. – „Na potrzeby ustalania wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (...) przez ilość zużytej wody rozumie się średniomiesięczne zużycie wody obliczone za okres 6 kolejnych miesięcy przypadających w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym powstał obowiązek złożenia deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, w oparciu o wskazanie wodomierza głównego przypisanego do danej nieruchomości.”.

W związku z powyższym, Rada m.st. Warszawy **nie określiła które 6 miesięcy (czy pierwsze czy środkowe czy ostatnie) w przyjętym okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc.**

w którym powstał obowiązek złożenia deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, **stanowi wyznacznik dla ustalenia średniomiesięcznego zużycia wody**. Biorąc pod uwagę zarówno literalną jak i celowościową wykładnię przepisu art. 6j ust. 3e Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach - Rada Gminy ma obowiązek precyzyjnego określenia zasad ustalania ilości zużytej wody.

Brak ścisłego określenia, które 6 miesięcy stanowi podstawę do ustalenia zużycia wody może mieć poważne konsekwencje dla właścicieli nieruchomości takich jak spółdzielnie czy wspólnoty mieszkaniowe. **Otóż, każdy z użytkowników lokali może bowiem skutecznie podważać wysokość opłat ustalonych przez właściciela nieruchomości, zarzucając mu wybranie niewłaściwego okresu 6 miesięcy i twierdząc, że wybór innych 6 miesięcy skutkowałby niższym wymiarem opłaty.**

Z uwagi na sposób sformułowania ww. przepisu, przyjęta metoda naliczania opłat zakłada dowolność przy ustalaniu, które 6 miesięcy – czy pierwsze czy ostatnie (w okresie 12 miesięcy) będzie podstawą do ustalenia średniomiesięcznego zużycia wody.

Zgodnie z Uchwałą Regionalnej Izby Obrachunkowej w Łodzi z dnia 20 lutego 2020 r. nr 6/36/2020 – „Pozostawienie wspólnotom mieszkaniowym czy spółdzielniom mieszkaniowym możliwości wyboru okresu zużycia wody w zależności od własnego uznania, stanowi naruszenie art. 6 j ust. 3 e Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i może budzić wątpliwości z punktu widzenia interesu zarówno Miasta jak i Obywatela. (...) Rada gminy zgodnie z wymogiem wynikającym z art. 6 j ust. 3e ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach ma obowiązek określenia dla wszystkich wspólnot mieszkaniowych takiego samego okresu zużycia wody, służącego do wyliczenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.”

W ocenie Kolegium – „Możliwość dokonywania przez wspólnoty mieszkaniowe wyboru okresu zużycia wody może bowiem doprowadzić do sytuacji, w której wspólnoty czy spółdzielnie mieszkaniowe będą deklarowały okresy mniejszego albo większego zużycia wody, co niewątpliwie będzie miało wpływ na wysokość opłaty.”.

Ad. II i III.

➤ **Naruszenie zasady nieretroaktywności (niedziałania prawa wstecz)**

Zgodnie z brzmieniem zaskarżonych Uchwał – „(...) przez ilość zużytej wody rozumie się średniomiesięczne zużycie wody obliczone **za okres 6 kolejnych miesięcy przypadających w okresie 12 miesięcy poprzedzających miesiąc**, w którym powstał obowiązek złożenia deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, w oparciu o wskazanie wodomierza głównego przypisanego do danej nieruchomości.”.

W związku z powyższym, należy uznać, że w przypadku adresatów ww. uchwał, którzy złożą deklarację w kwietniu 2021 r. ilość wody przyjęta jako składnik metody ustalania wysokości ww. opłaty, zostanie ustalona na podstawie danych dotyczących średniomiesięcznego zużycia wody za okres dowolnie wskazanych 6 miesięcy w okresie 12 miesięcy poprzedzających złożenie deklaracji czyli w okresie od 01 kwietnia 2020 r. do 01 kwietnia 2021 r., **a zatem za okres, w którym ww. uchwały nie obowiązywały.**

Wobec powyższego, jawi się wniosek, że adresaci prawa wynikającego z ww. uchwał, które wejdzie w życie 01 kwietnia 2021 r., a którego skutki sięgają *de facto* wstecz, pozbawieni zostali, na skutek jego nieznanomości w 2020 r., możliwości dostosowania się do tych norm

prawnych, ponosząc równocześnie tego negatywne skutki poprzez obowiązek zapłaty ww. opłaty w kwocie wielokrotnie wyższej aniżeli w sytuacji gdyby mieli możliwość do nowego prawa się dostosować.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że w opisanych okolicznościach doszło do sytuacji, w której uchwała we wskazanym powyżej zakresie, de facto uzyskała moc wsteczną obejmując swoim oddziaływaniem również okres od 01 kwietnia 2020 r. do 01 kwietnia 2021 r.

Cytując za wyrokiem WSA w Szczecinie, z dnia 19 czerwca 2020 r., I SA/Sz 54/20 – „Nie może być tak, że w stosunku do podmiotów składających deklaracje w danym roku podstawą ustalania opłaty za zagospodarowanie odpadami komunalnymi będą wskaźniki zużycia wody za rok poprzedni, w którym zaskarżona uchwała jeszcze nie obowiązywała. Powyższe nakazuje przyjąć, że podmiot w sytuacji zużycia w roku poprzednim wody (...) został zaskoczony przez organ jednostki samorządu terytorialnego ustaleniem stawki opłaty na innych zasadach niż dotychczas i w konsekwencji pozbawiony został możliwości zastosowania się do tego prawa, co w niekorzystny sposób wpłynie na wysokość uiszczanej przez niego opłaty, tj. opata ta będzie niewątpliwie wyższa niż dotychczas. Takie działanie organu godzi w fundamentalną zasadę demokratycznego państwa prawa, zakazu retroakcji i ochrony zaufania zaburzając poczucie bezpieczeństwa jednostek i godząc w możliwość racjonalnego planowania działań.”

WSA w ww. wyroku wskazał, że: „Zakaz działania prawa wstecz stanowi jeden z elementów zasady demokratycznego państwa prawnego, wyrażonej w art. 2 Konstytucji. Zasada niedziałania prawa wstecz jest dyrektywą legislacyjną skierowaną do organów stanowiących prawo jak również dyrektywą interpretacyjną dla organów stosujących prawo, dokonujących wykładni przepisów prawnych. Zasada niedziałania prawa wstecz, chociaż nie została wprost wyrażona w Konstytucji, stanowi podstawową zasadę porządku prawnego w państwie, opartego na założeniu, że „każdy przepis normuje przyszłość, a nie przeszłość”.

„Zasada ta dla organów prawodawczych określa zakaz stanowienia norm prawnych, które nakazywałyby stosować nowo ustanowione normy prawne do zdarzeń mających miejsce przed wejściem w życie nowo ustanowionych norm. Dlatego też w sytuacji, w której akt prawny pogarsza dotychczasową pozycję prawną podmiotu jest to dostateczna przesłanka do wykluczenia wstecznego działania tej normy.”

Ponadto, uzależnienie wysokości opłat za gospodarowanie odpadami od historycznego, a nie bieżącego zużycia wody, powoduje, że pobierana opłata za śmieci będzie nieadekwatna do faktycznego zużycia wody w danym okresie. Taki sposób regulacji będzie powodował m.in. że w przypadku zmiany właścicieli czy najemców lokalu nowi właściciele czy najemcy będą ponosili opłaty za śmieci w wysokości ustalonej na podstawie zużycia wody osób uprzednio zamieszkujących w lokalu czyli zupełnie nieadekwatnej do ilości zużytej przez nich wody i ilości wygenerowanych odpadów. Taki sposób rozliczeń łamie wyrażoną w Konstytucji zasadę sprawiedliwości społecznej, pozbawiając mieszkańców realnego wpływu na wysokość naliczanej opłaty za gospodarowanie odpadami.

Co więcej, taki sposób rozliczeń, którego wyznacznikiem jest „historyczne”, a nie bieżące zużycie wody, oznacza, że mieszkańcy nie będą mieli możliwości bieżącego monitorowania i kontroli wysokości należnej opłaty za gospodarowanie odpadami, a także rozliczania opłaty za śmieci w taki sam sposób jak rozlicza się rachunki za wodę, wyliczając realne zużycie wody na podstawie pobranych zaliczek i lokalowych wskaźników wodomierza.

Ad. IV.

- **Przekroczenie upoważnienia ustawowego i ustalenie opłaty za gospodarkę odpadami na poziomie wyższym niż pozwala na to art. 6 k ust. 2a pkt 1) Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach**

Rada m.st. Warszawy ustaliła, że w przypadku nieruchomości niewyposażonej w wodomierz główny lub niepodłączonej do sieci wodociągowej lub nieruchomości, dla której brak jest danych dotyczących zużycia wody - opłata za gospodarowanie odpadami stanowi iloczyn liczby osób zamieszkujących nieruchomość oraz przeciętnej miesięcznej normy zużycia wody na jednego mieszkańca w gospodarstwie domowym wynoszącym 4 m³. Konsekwencją powyższego jest to, iż w rzeczywistości ww. opłata została ustalona w wysokości stałej na kwotę 50,92 zł od jednego mieszkańca (stawka 12,73 zł za 1 m³ zużytej wody x 4 m³).

Wprowadzenie powyższej zasady ustalania wysokości należnej opłaty jest sprzeczne z art. 6 k ust. 2a pkt 1) Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zakresie w jakim w przypadku zastosowania metody ustalania opłaty uzależnionej od liczby osób zamieszkujących daną nieruchomość, opłata ta nie może przewyższyć na jednego mieszkańca 2 % przeciętnego miesięcznego dochodu rozporządzalnego na 1 osobę ogółem, a więc 36,38 zł (2 % X 1.819,00 zł).

W związku z powyższym, nie ulega wątpliwości, że Rada m.st. Warszawy ustalając ww. opłatę na poziomie 50,92 zł, przy ustalonej ustawowo maksymalnej dopuszczalnej miesięcznie opłacie 36,38 zł, dopuściła się naruszenia art. 6 k ust. 2 a pkt 1) ww. Ustawy.

Opisane powyżej naruszenie bez wątpienia stanowi przekroczenie ustawowego upoważnienia do określenia przez Radę gminy sposobu pobierania opłat za śmieci i ich maksymalnej wysokości.

Ad. V.

- **Brak ustalenia maksymalnej opłaty za gospodarkę odpadami w przypadku zastosowania metody uzależnionej od ilości zużytej wody**

Rada m.st. Warszawy przy ustalaniu wysokości opłaty za gospodarkę odpadami nie określiła maksymalnej granicy ww. opłaty uzależnionej od ilości zużytej wody, określając jedynie wysokość stawki za 1 m³ zużytej wody.

Art. 6 k ust. 2a Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach określa maksymalne miesięczne opłaty za odpady komunalne zbierane i odbierane w sposób selektywny. Wprowadzenie ww. przepisu do treści Ustawy było spowodowane brzmieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt: K 17/12, w którym TK stwierdził, że: „Art. 6k ust. 1 i 2 ustawy powołanej w punkcie 1 **w zakresie, w jakim nie przewiduje maksymalnej wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, jest niezgodny z art. 84 i art. 217 Konstytucji.**”.

Cytując za ww. wyrokiem: „Za naruszające normę konstytucyjną Trybunał uznał nieuregulowanie przez prawodawcę maksymalnej wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. W konsekwencji prawodawca zobowiązany jest wyznaczyć granice, w jakich rada gminy może realizować kompetencje do ustalania wysokości opłaty lokalnej (...).”.

Trybunał Konstytucyjny słusznie zauważył, że niedopuszczalna jest sytuacja, w której Rada gminy może dowolnie kształtować wysokość opłaty za gospodarkę odpadami oraz dostrzegł, że niewyznaczenie granic tej opłaty powoduje negatywne skutki w postaci dużej niepewności mieszkańców co do wysokości naliczonych opłat w danym miesiącu, a w konsekwencji brak przejrzystości systemu pobierania opłat.

Ad. VI.

➤ **Określenie zużycia w oparciu o wskazanie wodomierza głównego, a nie lokalowego**

Zgodnie z art. 6j ust. 1 pkt 2) Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – „W przypadku nieruchomości, o której mowa w [art. 6c ust. 1](#), opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi stanowi iloczyn ilości zużytej wody **z danej nieruchomości**, oraz stawki opłaty ustalonej na podstawie [art. 6k ust. 1](#).”.

Zgodnie z art. 46 § 1 Kodeksu cywilnego: „Nieruchomościami są części powierzchni ziemskiej stanowiące odrębny przedmiot własności (grunty), jak również budynki trwale z gruntem związane lub części takich budynków, jeżeli na mocy przepisów szczególnych stanowią odrębny od gruntu przedmiot własności”. Z powyższej definicji wynika, że spośród nieruchomości wyróżniamy:

- nieruchomości gruntowe – "nieruchomościami są części powierzchni ziemskiej stanowiące odrębny przedmiot własności (grunty),..."
- nieruchomości budynkowe – "... budynki trwale z gruntem związane..., jeżeli na mocy przepisów szczególnych stanowią odrębny od gruntu przedmiot własności."
- nieruchomości lokalowe - "... części budynków, jeżeli na mocy przepisów szczególnych stanowią odrębny od gruntu przedmiot własności."

Zaskarżone Uchwały Rady m.st. Warszawy wprowadzają zasadę ustalania zużycia wody w oparciu o „wskazanie wodomierza głównego przypisanego do danej nieruchomości”, a nie wodomierza lokalowego, co zdaniem skarżących jest błędem.

Taka regulacja oznacza, że wysokość opłaty za śmieci nie jest uzależniona od faktycznego zużycia wody w danym lokalu, ale od wskazań wodomierza głównego nieruchomości budynkowej, na którego wskaźniki mieszkańcy nie mają wpływu. Otóż, wodomierz główny ukazuje zużycie wody powiększone o koszty wody zużytej na utrzymanie części wspólnych nieruchomości, a także wody utraconej np. w przypadku konieczności ugaszenia pożaru, a także w wyniku awarii instalacji wodociągowej. Faktem jest, że podczas dużej awarii potrafi bezpowrotnie wypłynąć z instalacji setki, a nawet tysiące m³ wody, co w zależności od wielkości budynku może generować dodatkowe opłaty opiewające nawet na kilkadziesiąt tysięcy złotych.

Ustalenie zużycia wody w oparciu o wskazanie wodomierza głównego przypisanego do danej nieruchomości będzie powodowało również konieczność obciążenia mieszkańców powszechnie występującą różnicą zużycia wody pomiędzy wodomierzem głównym, a sumą zużyć przez wodomierze lokalowe.

Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, że przyjęty sposób rozliczania zużycia wody w oparciu o wskaźniki wodomierza głównego będzie powodował, że opłata za gospodarkę odpadami, nie będzie wynikową ilości faktycznie zużytej wody w danym lokalu, ale będzie w

rzeczywistości powiększona o pozycje zużycia wody w nieruchomości wspólnej, co będzie powodowało duże rozczarowanie i niechęć mieszkańców m.st. Warszawy.

Co więcej, przyjęty sposób obliczania zużycia na podstawie wskaźników wodomierza głównego, a nie lokalowego będzie również generował duże problemy techniczne zarządców nieruchomości, którzy w świetle podjętych Uchwał, nie wiedzą w jaki sposób mają dokonywać rozliczeń opłaty za gospodarowanie odpadami.

Należy również podnieść, że przyjęty w uchwałach sposób ustalenia ilości zużytej wody na podstawie wskazań wodomierza głównego (organ ma tu na myśli wodomierz główny, budynekowy chociaż literalna analiza treści uchwały uprawnia do twierdzenia, że w przypadku nieruchomości lokalowych wodomierzem głównym jest wodomierz, a właściwie wszystkie wodomierze w lokalu), jest niespójny z brzmieniem art. 2, ust. 3a, pkt 2) ustawy, który ilość wody zużytej w lokalu odnosi w proporcji do sumy zużycia wody we wszystkich lokalach. Przyjęcie do rozliczeń z m.st. Warszawa ilości wody stanowiącej sumę zużycia we wszystkich lokalach danej nieruchomości budynkowej pozwoliłoby uniknąć problemów, o których mowa wyżej, a mieszkańcy mieliby poczucie bezpośredniego wpływu na wysokość ponoszonych opłat.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, wnosimy o stwierdzenie nieważności ww. Uchwał Rady m.st. Warszawy z dnia 26 listopada 2020 r., o numerach XL/1254/2020, XL/1255/2020 oraz nr XL/1256/2020 oraz o wstrzymanie ich wykonania do czasu wydania decyzji przez Regionalną Izbę Obrachunkową.

W załączeniu:

1. Uchwały Rady m.st. Warszawy z dnia 26 listopada 2020 r. nr XL/1254/2020, XL/1255/2020 oraz nr XL/1256/2020,
2. Uchwała Regionalnej Izby Obrachunkowej w Łodzi z dnia 20 lutego 2020 r. nr 6/36/2020,
3. Wyrok WSA w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt: I SA/Sz 54/20,
4. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt: K 17/12.